

skulde gaa ind paa Frederiksberg Grund? Det var det, det ærede Medlem bestred. Den paagældende unge Mand forklarer i Forhøret den 19. September 1911: „Efter at Marinus Christensen havde endt sit Foredrag, blev det vedtaget, at Forsamlingen, der talte en stor Mængde Mennesker, i Procession skulde gaa ad Jagtvejen ind paa Frederiksberg Grund“. Senere, Pag. 5, findes følgende Forklaring af samme unge Mand: „Foreholdt, at han i Forhøret i Gaar har sagt, at det blev „vedtaget“ at gaa ind paa Frederiksberg, siger han, at der blev raabt fra forskellige Sider, at man skulde dette, men ingen Afstemning skete“. Saaledes er altsaa Forklaringen; i øvrigt fastholder han sin Fremstilling. Det ved det ærede Medlem ogsaa. Jeg tilføjer, at jeg ikke ved, om det ærede Medlem havde dette Materiale, da han holdt sit Foredrag (*Jessen*: Nej, det havde jeg ikke). Nej, det ærede Medlem fik det vist først samme Aften. Det ærede Medlem maa ikke sige, at Politiet havde taget Parti mod Optøjerne for Sporvejselskabet. Her var for saa vidt intet at tage Parti for. Det ærede Medlem maa ikke forlange, at Politiet skulde tage Parti mod Sporvejselskabet, thi der er ikke foregaaet nogen Uorden fra denne Side. Jeg tror, at det ærede Medlem havde Ret, da han sagde, at det omtalte Overfald paa Carstensen og Angrebet paa Lyngbygadens Politistation ikke vare foretagne af de Borgere, der betale Skat. Det var i Virkeligheden ikke disse Folk, der lavede Optøjerne, det var ikke de Folk, der arbejdede ved Frederiksberg Sporveje, der vare med til Optøjerne. Det vare de kun i et ganske enkelt Tilfælde, hvor de have foretaget Forløbelse; en enkelt Gang have de af dem foretaget et Overfald, hvorfor de ogsaa ere straffede, men det er rigtigt, hvad det ærede Medlem har sagt, at det ikke er Arbejderne, der have gjort meget af det; det er Bøllerne, der have lavet de rigtige Optøjer. Selvfølgelig kan der være Undtagelser som netop i dette Tilfælde ved Ladegaardsaaen, derfor maatte Politiet nødvendigvis skride ind for at beskytte de lovlydige Borgere. De mere specielle Tilfælde, som det ærede Medlem fremdrog, vare ikke skildrede paa en saadan Maade første Gang, det ærede Medlem skildrede dem, heller ikke anden Gang, at jeg har kunnet trænge nærmere til Bunds i dem, med Undtagelse af Tilfældet vedrørende Politibetjent Faaborg.

Det ærede Medlem fra Stege (*Jessen*) fremhævede som et Hovedpunkt, at der her i Landet var Forskel paa Justitsen mellem de forskellige Klasser af Befolk-

ningen, og krævede Lighed for Loven. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem, blot maa jeg hævde, at der er absolut Lighed for Loven, og jeg tør sige det med Sandhed. Jeg har ikke set et eneste Tilfælde indenfor Justitsministeriet, hvor der ikke absolut har været Lighed, og jeg kan sige, heller ikke i min Sagførervirksomhed, medens jeg procederede. Der var aldrig Tale om, at der blev afsagt nogen Dom, der var præget af Ulighed af Hensyn til den paagældendes Stilling eller af andre Grunde. Der skal være Lighed for Loven. Men nu kommer det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds (*Wiinblad*) og retter en Opfordring til mig om, at der skal være Ulighed for Loven, idet man skal lade de Journalister og Politikere, der blive idømte simpelt Fængsel, behandle paa en anden Maade end andre Folk, der blive idømte den samme Straf. Det vil sige, at der i Virkeligheden skal være Ulighed i Straffen, at Journalister og Politikere skulle have det anderledes og bedre, naar de blive idømte simpelt Fængsel, end andre. (Afbrydelse: Det kommer an paa, hvad de have gjort!). Nej, det kommer absolut ikke an paa, hvad de have gjort. Naar Lovens Straf er simpelt Fængsel, saa er det simpelt Fængsel, og man kan ikke have to Arter simpelt Fængsel paa den Maade, at nogle skulle have det bedre end andre. Det, man skal have, er en anden Strafart. Man kunde tænke sig, at man for Politikere havde et Statsfængsel, der kunde være indrettet paa en anden Maade, men simpelt Fængsel er ifølge Loven og Arrestreglementet det samme for alle.

Det ærede Medlem fremhævede, at det var langt bedre i gamle Dage. Det er første Gang, jeg har hørt det ærede Medlem prise Enevældens Tid og egentlig ogsaa Højres Tid. Det er vistnok rigtigt nok, at Orla Lehmann havde det ganske godt i Fængslet, i hvert Fald at dømme efter det bekendte Billede, hvor man ser ham siddende i en Lænestol med Blomster i Vinduet, Skrivebord, Reoler o. s. v. Orla Lehmann sidder der med det smukke, aandfulde Udseende; det er et helt smukt Maleri, man ser der. Men om Virkeligheden har været lige saa idyllisk som Billedet, turde være et Spørgsmaal. Det hænder jo tit, at et Maleri har langt kønnere Farver end Virkeligheden. Saa fremhævede det ærede Medlem, den Gang da Christen Berg sad i Fængslet. Det var nu ikke simpelt Fængsel, det var Fængsel paa sædvanlig Fangekost, og Berg fik ingen Begunstigelser, før hans Helbred var blevet ødelagt af Fængselsopholdet. Det er en bekendt Sag, at den Sygdom, der faa Aar efter